

Книга перша

Розділ 1

Стамбул

Субота, 5 вересня – 22:00

Він сидів один у темряві за робочим столом Хаджиба Кафіра, втупившись порожнім поглядом у вкрите пилом вікно, звідки відкривалася панорама на вічні мінарети Стамбула. У будь-якій столиці світу він відчував себе як удома, але Стамбул любив більше за інших. Стамбул не центральних вулиць Бейоглу чи бару «Лейлазаб» у готелі «Хілтон», заповнених туристами, а Стамбул прихованих куточків, відомих лише мусульманам: маленькі чайхани й базари, кладовище Теллі-Баба, яке складно назвати кладовищем, адже там похована лише одна людина, до якої люди приходять молитися.

Як справжній мисливець, він був терплячим у своїх вимушених очікуваннях, мовчазно спокійним і впевненим у собі. Родом із Уельсу, він успадкував від своїх предків їхню похмуру й дику красу. Чорне волосся і чіткі риси обличчя підкреслювали бездонну синяву його розумних очей. Високий, худорлявий, мускулистий, він справляв враження людини, яка приділяє багато уваги своєму фізичному здоров'ю.

Офіс був наповнений ароматами Хаджиба Кафіра: його дурманним солодким тютюном, їдким турецьким кавою, маслянисто-насиченим запахом тіла. Але Ріс Вільямс не відчував їх. Він був повністю занурений у роздуми про телефонограму, яку отримав годину тому з Шамоні.

...Жахливо! Повірте мені, пане Вільямсе, ми всі шоковані. Це сталося так несподівано, що ніхто навіть не встиг зрушити з місця, щоб йому допомогти. Пан Рофф загинув миттєво...

Сем Рофф, президент «Рофф і сини», другого за величиною у світі фармацевтичного концерну, який контролювала династія, що пустила коріння по всьому світу і оперувала мільярдами. Неможливо уявити, що Сема Роффа більше немає в живих.

Він завжди був сповнений життя, енергії, завжди в русі, проводячи більшу частину часу в літаках, що доставляли його в найвіддаленіші куточки планети, аби там, на місці, вирішити запутану проблему, з якою не могли впоратися інші, або висловити цікаву ідею, заряджаючи всіх своїм ентузіазмом, закликаючи у всьому слідувати його прикладу. Він був чоловіком і батьком. Але понад усе у житті він ставив свою Справу. Він був блискучою, незвичайною людиною.

Хто зможе замінити його? Кому буде під силу керувати величезною імперією, яку він залишив після себе? Він не встиг призначити собі наступника. Але він і не припускав, що помере у п'ятдесят два роки. Він думав, що має попереду ще масу часу.

Але його час минув.

Раптом в офісі спалахнуло світло, і Ріс Вільямс, на якусь мить осліплений, обернувся до дверей.

— Пане Вільямсе! Я думала, що тут нікого немає.

Це була Софі, одна із секретарок фірми, яка завжди була в розпорядженні Ріса Вільямса, коли той бував у Стамбулі. Вона була туркенею років двадцяти чотирьох-двадцяти п'яти, зі струнким чуттєвим тілом, яке таїло в собі безліч обіцянок, і миловидним обличчям. Вона не раз подавала Рісу знаки, старі як світ, що готова подарувати йому будь-які задоволення, яких він тільки побажає, у будь-який зручний для нього час. Але він залишався до них глухим і байдужим.

— Я повернулася, щоб роздрукувати кілька листів пана Кафіра, — продовжила вона, а потім лагідно додала: — Чи можу я чимось допомогти вам?

При цих словах вона підійшла впритул до столу. До Ріса донісся терпкий запах її молодого тіла, запах дикого звіра в гоні.

— Де пан Кафір?

Софі з жалем похитала головою:

— Робочий день пана Кафіра вже давно закінчився.

Долонями своїх м'яких, досвідчених рук вона розгладила плаття спереду.

— Чи можу я вам чимось допомогти?

На миловидному обличчі томно і вологим блиском сяяли її очі.

— Так, — сказав Ріс. — Знайдіть його.

Вона насупилася.

— Уявлення не маю, де він...

— Можливо, у караван-сараї або в Мермарі.

Найімовірніше, звичайно, у караван-сараї, де коханка Кафіра танцює танець живота. Але Кафір був непередбачуваним. Він міг бути й удома з дружиною.

Вибачаючись, Софі промовила:

— Я спробую, але боюся, що...

"Якщо Оудет тут, скажіть йому, що це його останній візит сюди. Нехай більше сюди не приходить."

Вираз її обличчя змінився.

"Я зроблю все можливе, пане Вільямсе," — сказала вона, прямуючи до дверей.

"І вимкніть світло."

Темрява здавалася комфортнішою для перебування наодинці зі своїми думками. А його думки знову і знову поверталися до Сема Роффа. У вересні Монблан не був таким уже й неприступним. Сем уже намагався підкорити його, але тоді завадила снігова буря.

"Цього разу я точно доставлю прапор нашої компанії на вершину," – жартівливо пообіцяв він Рісу.

І ось цей телефонний дзвінок, який застав Ріса в готелі «Пера Палас» саме тоді, коли він здавав ключі від номера. У слухавці лунав схвильований голос: "Вони йшли зв'язкою по льодовику... пан Рофф послизнувся, мотузка порвалася... Він упав прямо в бездонну льодову тріщину..."

Ріс уявив, як тіло Сема, вдаряючись об льодові виступи, стрімко летить у прірву. Зусиллям волі змусив себе не думати про це. Це вже минуле. Думати треба про теперішнє.

Про смерть Сема Роффа необхідно повідомити його родичам, які розкидані по всьому світу. Треба підготувати заяву для преси. Ця новина стане громом серед ясного неба для міжнародних фінансових кіл. І потрібно зробити все, щоб цей удар був максимально пом'якшений, особливо тепер, коли компанія опинилася в лещатах фінансової кризи. І виконати цю роботу повинен саме він – Ріс Вільямс.

Ріс Вільямс познайомився із Семом Роффом дев'ять років тому. Тоді Ріс, у свої двадцять п'ять років, вже обіймав посаду комерційного директора невеликої компанії з продажу лікарських препаратів. Він був повен ідей, впроваджував нововведення, і разом із розширенням компанії зростала і його репутація.

"Рофф і сини" зробили йому пропозицію перейти до них на роботу, але він відмовився. Тоді Сем Рофф викупив компанію, в якій працював Ріс, і одразу ж викликав його до себе. З моменту їх першої зустрічі і до сьогодні Ріс залишався під потужним впливом харизми Сема Роффа.

"Твоє місце тут, у «Рофф і сини», – заявив йому Сем. – Саме тому я викупив твій нещасний тарадай, який ти ледве тягнув на собі."

Ріс відчув себе одночасно і польщеним, і ображеним.

— А якщо я не залишуся у вас?

Сем Рофф усміхнувся і сказав довірливо:

— Ти залишишся. У нас із тобою багато спільного, Ріс. Ми обидва амбітні. Ми хочемо завоювати весь світ. Я покажу тобі, як цього досягти.

Слова Сема Роффа притягували, наче магніт, обіцяючи поживу для вогню, що палав у душі молодого людини. Але Ріс знав те, чого не знав навіть Сем Рофф. Ріса Вільямса не існувало. Він був міфом, створеним із відчаю, злиднів і безвиході.

Він народився й виріс неподалік Гвента та Кармартена, місць, де глибоко під землею залягали потужні пласти вугілля, пісковика й вапняку, які часом виходили на поверхню, спотворюючи червоно-зелені рівнини Уельсу химерними зморшками. Він зростав у казковій країні, де самі назви звучали як поезія: Брекон, Пен-і-фан, Пендерин, Глінкорвг, Маестег... Це був край легенд і міфів, де поклади вугілля утворилися ще 280 мільйонів років тому, край густих лісів, які були такими щільними й великими, що білка могла подорожувати від Брекон-Біконз до моря, жодного разу не торкнувшись землі.

Але потім прийшла промислова революція, і лісоруби вирубали ці зелені дерева, спаливши їх у ненаситних топках сталеплавильних печей.

Хлопець зростав у оточенні героїв іншого часу й іншого світу. Роберт Фаррер, спалений на вогнищі Римсько-католицькою церквою за те, що не прийняв обітницю безшлюбності й не зрікся своєї дружини; король Гайвел Добрий, який у X столітті подарував Уельсу закони; лютуватий Бріккен, батько дванадцяти синів і двадцяти чотирьох дочок, який у жорстоких битвах відбив усі спроби силою захопити його королівство.

Він зростав у краї видатних історичних подій. Але не все в тому краю було овіяне славою. Предки Ріса, всі до одного, були шахтарями з покоління в покоління. Хлопець часто чув розповіді батька й дядьків про жахи шахтарського життя. Вони згадували важкі часи, коли втратили роботу. Під час жорстокої боротьби між шахтарями та компаніями одна за одною закривалися шахти в Гвенті й Кармартені, а шахтарі, доведені до відчаю злиднями, які підірвали їхню гордість і виснажили до останку, врешті змушені були здатися.

Коли шахти працювали, жахи все одно не припинялися. Більшість родичів Ріса загинули в шахтах. Одні назавжди залишилися похованими під землею, інші померли нагорі, викашлюючи разом із почорнілою від вугілля кров'ю свої душі. Багато хто навіть не дожив до тридцяти.

Ріс слухав розповіді батька і швидко старіючих молодих дядьків про минуле, про страшні обвали, тяжкі травми та жахливі каліцтва, про страйки; вони згадували і добрі часи. Але хлопчаків було важко їх розрізнити — і хороші, і погані часи здавалися йому однаково жахливими. Думка про те, що і йому доведеться прожити своє життя в темному підземеллі, лякала його. Він знав, що мусить утекти.

У дванадцять років він залишив дім. Із вугільних долин він перебрався на узбережжя, у Саллі-Ренні-Бей і Лавернок, куди масами з'їжджалися туристи. Хлопчик допомагав їм носити речі, виконував дрібні доручення, намагався всіляко догодити: допомагав дівчатам і дамам спускатися крутими схилами до пляжу, ніс за ними кошики, наповнені їжею, працював візником у Пенарті, а в Уїтмор-Бей — службовцем у парку розваг.

Його сім'я була лише за кілька годин ходьби, але між ним і ними пролягала непереборна прірва. Тут жили немов би інопланетяни. Ріс Вільямс і уявити собі не міг, що люди можуть бути такими красивими чи так гарно вдягатися. Кожна жінка здавалася йому королевою, а чоловіки були всі як один елегантними й стрункими. Тут був його справжній дім, і він не зупиниться ні перед чим, щоб стати одним із його рівноправних власників.

До того часу, як Пісу виповнилося чотирнадцять років, він зібрав достатньо грошей, щоб оплатити проїзд до Лондона. Перші три дні він просто блукав вулицями величезного міста, захоплено розглядаючи його розкішні будівлі й пам'ятники, насолоджуючись його звуками й ароматами.

Його першою роботою було місце посильного в невеликому магазині тканин. Окрім нього, там працювали троє продавців: двоє чоловіків, неймовірно зарозумілих, і одна дівчина, при кожному погляді на яку серце молодого валлійця радісно завмирало. Чоловіки ставилися до Піса як до створіння нижчого порядку. Він виглядав кумедно: одяг висів на ньому як попало, як поводитися — він не знав, а до того ж говорив такою тарабарщиною, що його важко було зрозуміти. Вони навіть не знали, як правильно вимовляти його ім'я, і називали то Райс, то Рай, то Райз.

— Правильно казати P-I-I-C, — постійно виправляв їх Піс.

Дівчина ж йому співчувала. Її звали Гледіс Сімпкінз, і вона орендувала маленьку квартиру в Тутінгу разом із трьома іншими дівчатами. Одного разу вона дозволила хлопцеві провести її додому й запросила на чашку чаю. Молодий Піс запанікував, подумавши, що йому належить перший у житті близький контакт із жінкою. Але коли він спробував обійняти Гледіс, вона широко розплющила очі, а потім розсміялася.

— Цього ти не отримаєш, — сказала вона. — Але я дам тобі пораду. Якщо хочеш чогось досягти, по-перше, вдягайся пристойніше, по-друге, здобудь хоч якесь освіту, і по-третє, навчись правильно поводитися.

Вона окинула поглядом худе, палке молоде обличчя, зазирнула в його бездонні блакитні очі й поблажливо додала:

— А коли подорослішаєш, ти будеш нічого.

"Якщо хочеш чогось досягти..." Саме тоді й народився вигаданий Піс Вільямс. Справжній Піс Вільямс був неписьменним, неосвіченим, невихованим хлопцем без теперішнього, минулого і майбутнього. Але він був розумний, наділений багатомановою і неприборканими амбіціями. Цього виявилось достатньо.

Піс почав із того, що уявив себе тим, ким хотів би бути, ким мав намір стати: елегантним, вишуканим, успішним чоловіком. Потроху він почав змінювати себе, наближаючись до образу, який жив у його голові. Він записався до вечірньої школи й почав відвідувати картинні галереї. Він проводив багато часу в публічних бібліотеках, ходив до театрів і, сидячи там на гальорці, уважно спостерігав, як були вдягнені чоловіки в партері.

Він економив на їжі, щоб раз на місяць сходити в хороший ресторан і подивитися, як правильно поводитися за столом. Він спостерігав, вчився, запам'ятовував. Він був як губка, яка витискала з себе минуле й вбирала майбутнє.

За один короткий рік він навчився багато чого, і в його оновленій свідомості Гледіс Сімпкінз, його принцеса, постала такою, якою була насправді: звичайною дівчиною, яка вже не відповідала його теперішнім стандартам.

Він пішов із магазину тканин і влаштувався продавцем в аптеку, яка входила до розгалуженої мережі фармацевтичних магазинів. На той час йому вже виповнилося шістнадцять років, але виглядав він значно старшим.

Він змужнів, набрав ваги і витягнувся. Жінок приваблювали його мужня валлійська краса і швидкий, лестливий язик. Він став дуже популярним в аптеці. Покупчині спеціально чекали, поки він звільниться, щоб він міг обслужити їх. Він добре вдягався і говорив правильною мовою.

Ріс розумів, що вже досить далеко відійшов від Гвента і Кармартена, але все ще був незадоволений своїм реальним відображенням у дзеркалі. Шлях, який він мав пройти, все ще залишався попереду.

Не минуло й двох років, як йому запропонували посаду завідувача аптеки. Керівник мережі районних аптек тоді сказав Рісу:

— Це тільки початок, Вільямсе. Працюйте з повною віддачею, і одного прекрасного дня під вашим керівництвом буде не одна, а десятки аптек.

Ріс ледь стримався, щоб не розсміятися йому в обличчя. Важко було уявити, щоб така дрібниця могла бути вершиною чийхось бажань!

Школу Ріс не покинув. Тепер він вивчав торгівлю, маркетинг і комерційне право. Шлях був ще далекий. Створений ним образ розташовувався на вершині піраміди, а сам він усе ще, на жаль, стояв біля її підніжжя.

Шанс піднятися вище не змусив себе чекати. Якось в аптеку зайшов комівояжер. Він спостерігав, як Ріс одну за одною переконував покупчинь придбати товари, які їм зовсім не були потрібні. Тоді він підійшов до Ріса й сказав:

— Парубче, ти тут марнуєш свій час. Тобі потрібно плавати в озері, а не в ставку.

— І що ви пропонуєте? — запитав Ріс.

— Я поговорю про це з босом.

Два тижні потому Ріс уже працював комівояжером у невеликій фармацевтичній компанії. Він був одним із п'ятдесяти таких самих торговців, але, коли дивився у своє особливе дзеркало, знав, що це не так. Єдиним його конкурентом тепер був він сам.

Все ближче й ближче він підступав до того вигаданого образу, який сам собі створив: образу розумної, освіченої, витонченої та чарівної людини. Він хотів зробити неможливе, адже всім відомо, що такі якості не набуваються — їх вбирають із молоком матері. Але Ріс зробив неможливе. Він став тим, ким хотів стати, тим, чий образ сам собі створив.

Він об'їжджав країну, продаючи товари компанії, спілкувався з людьми, уважно їх слухав. До Лондона повертався сповнений ідей та конкретних практичних пропозицій і швидко підіймався кар'єрними сходами.

Через три роки після приходу в компанію він уже обіймав посаду її комерційного директора. Під його вмілим керівництвом компанія почала помітно процвітати.

А через чотири роки в його життя увірвався Сем Рофф. Він першим зрозумів, яка жага мучить Ріса.

— У нас із тобою багато спільного, Рісе. Ми хочемо завоювати весь світ. Я покажу тобі, як цього досягти.

І він виконав свою обіцянку.

Сем Рофф був чудовим наставником. За дев'ять років під його керівництвом Ріс став незамінною для компанії людиною. З плином часу він отримував дедалі більше відповідальності...

Ріс займав відповідальні посади, проводячи реорганізацію підрозділів компанії, вирішуючи виробничі конфлікти в різних куточках світу, координуючи роботу різноманітних структур «Рофф і сини», розробляючи та впроваджуючи нові ідеї. Незабаром Ріс став єдиним, окрім самого Сема Роффа, хто досконало знав усю систему управління компанією. Він став реальним претендентом на посаду її президента.

Одного ранку, коли Ріс і Сем Рофф поверталися з Каракаса на борту спеціально обладнаного розкішного «Боїнга-707-320», одного з восьми літаків компанії, Сем похвалив Ріса за майстерно укладену вигідну для фірми угоду з урядом Венесуели.

— Тебе чекають солідні комісійні за цю справу, Рісе.

— Мені не потрібні комісійні, Семе, — сказав Ріс. — Я б волів викупити пакет акцій компанії й отримати місце в Раді директорів.

Обоє знали, що він це заслужив. Але Сем відповів:

— Пробач, але я не можу змінювати правила. «Рофф і сини» — приватна компанія. І ніхто, окрім членів сім'ї, не може засідати в Раді або володіти акціями.

Ріс, звісно, знав це. Не входячи до Ради, він, однак, був зобов'язаний бути присутнім на всіх її засіданнях. Сем Рофф був єдиним спадкоємцем чоловічої статі. Решта членів сім'ї Рофф були жінками, а в Раді директорів засідали їхні чоловіки: Вальтер Гасснер, одружений з Анною Рофф; Іво Палацці, одружений із Сімонеттою Рофф; Шарль Мартель, одружений з Еленою Рофф; і сер Алек Ніколз, Рофф по материнській лінії.

Отже, Ріс опинився перед вибором. Він знав, що заслужив місце в Раді, що настане день, коли саме він повністю зосередить у своїх руках управління компанією. Проте зараз цьому заважали обставини, але обставини, як відомо, схильні змінюватися. І Ріс вирішив залишитися, залишитися й подивитися, що з цього вийде. Сем навчив його бути терплячим. А тепер Сема немає.

В офісі знову спалахнуло світло. У дверях стояв Хаджиб Кафір.

Кафір був комерційним директором турецького філіалу «Рофф і сини». Невисокого зросту, смуглолиций, він пишався своїми діамантами та товстим животом, ніби це були його службові нагороди. Зараз він мав розпатланий вигляд людини, яка поспіхом одягалася. Отже, Софі все ж витягнула його з нічного клубу.

— Рісе! — почав виправдовуватися Кафір. — Мій дорогий, пробач, будь ласка. Звідки мені було знати, що ти досі в Стамбулі? Ти ж мав зараз бути вже в літаку, а тут у мене виникла термінова справа...

— Сідай, Хаджиб. Слухай уважно. Необхідно надіслати чотири шифрограми за фірмовим кодом. У чотири різні країни. Вони мають бути доставлені особисто адресатам у руки нашими кур'єрами. Я ясно пояснюю?

— Так, — відповів Кафір, збентежений, — навіть дуже ясно.

Ріс швидко глянув на циферблат тонкого золотого годинника на своєму зап'ясті.

— Пошта в Нью-Сіті вже закрита. Їх потрібно відправити з Єні-Пошта-Кад. Через тридцять хвилин вони вже мають бути в дорозі.

Він простягнув Кафіру текст шифрограми.

— Той, хто обговорюватиме зміст написаного тут, буде негайно звільнений.

Кафір подивився на текст, і його очі розширилися.

— Боже мій! — видихнув він. — Боже мій!

Потім він перевів погляд на похмуре обличчя Ріса.

— Як це сталося?

— Нещасний випадок, — відповів Ріс.

Вперше за весь цей час Ріс дозволив своїм думкам звернутися до тієї, про кого свідомо не дозволяв собі думати: до Елізабет Рофф, дочки Сема. Їй зараз двадцять чотири. Коли Ріс вперше побачив її, вона була п'ятнадцятирічною дівчиною з брекетами, до безтями сором'язливою, самотньою, потворно товстою, замкнутою й войовничо-агресивною.

Роки минали, і на очах Ріса вона змінилася, успадкувавши красу своєї матері та розум і силу духу свого батька. Вона дуже любила Сема. Ріс розумів, що його смерть для неї стане трагедією. Він мав сам повідомити їй про це.

Дві години потому Ріс Вільямс уже летів над Середземним морем на борту одного з реактивних літаків компанії, курс якого був спрямований на Нью-Йорк.

Розділ 2

Берлін

Понеділок, 7 вересня – 10:00

Анна Рофф-Гасснер знала, що не може дозволити собі закричати ще раз, бо Вальтер повернеться й уб'є її. Вона забилася в кут спальні, тремтячи всім тілом і чекаючи неминучої смерті. Те, що починалося як красива казка, закінчилося диким і невимовним жахом. Вона надто довго боялася подивитися правді в очі.

Чоловік, за якого вона вийшла заміж, був маніакальним убивцею.

До зустрічі з Вальтером Гасснером Анна Рофф ніколи нікого не любила, включно з матір'ю, батьком і самою собою. Вона росла крихкою, хворобливою дитиною, схильною до непритомності. Вона не пам'ятала себе поза лікарнями, без няньок, без нагляду лікарів, яких привозили з різних, часом найвіддаленіших куточків світу. А оскільки її батьком був Антон Рофф із «Рофф і сини», до ліжка Анни допускалися лише фахівці світового рівня.

Оглянувши її, перевіривши аналізи й після тривалих обговорень, вони роз'їжджалися по домівках, так і не розуміючи більше про її хворобу, ніж до свого приїзду. Ніхто так і не зміг поставити правильний діагноз.

Анна не могла відвідувати школу, як усі інші діти, і з часом вона замкнулася в собі, створивши свій власний світ фантазій і мрій. Туди ніхто не мав доступу. Картини життя вона малювала своїми власними фарбами, оскільки фарби реальності їй були невідомі.

Коли Анні виповнилося вісімнадцять років, запаморочення та непритомність припинилися самі собою так само раптово, як і почалися. Але вони встигли залишити свій похмурий слід у її житті. У віці, коли багато її одноліток уже мали обручки на пальцях, а деякі навіть вийшли заміж, вона жодного разу не цілувалася.

Вона робила вигляд, що їй це байдуже. Вона переконувала себе, що щаслива у своєму усамітненні. Однак, щойно їй виповнилося двадцять, з'явилася безліч претендентів на її руку, адже вона була спадкоємицею одного з найпрестижніших прізвищ у світі. Багато хто мріяв заволодіти її статком.

До неї сваталися шведський граф, італійський поет і з пів десятка зубожілих князів із країн «третього світу». Анна всім їм відмовила.

Вітаючи доньку з тридцятиріччям, Антон Рофф подумки заламував руки: «Видно, помру, так і не побачивши онуків».

Своє тридцять п'яте день народження Анна вирішила провести в Австрії, у гірському селищі Кітцбюель, де й познайомилася з Вальтером Гасснером, який був на тринадцять років молодший за неї.

Коли Анна вперше побачила Вальтера, у неї буквально перехопило подих. Він летів на лижах униз схилом Ханенкамма, траси швидкісного спуску, і це було найпрекрасніше видовище, яке Анна коли-небудь бачила. Вона стояла в кінці спуску й зачаровано дивилася на нього, ніби він був утіленням юного бога.

Вальтер помітив її захоплений погляд.

— А чому ви не на лижах, мила Fräulein?

Анна не довіряла своєму голосу, тому лише заперечно похитала головою, показуючи, що не вміє кататися на лижах. Вальтер усміхнувся у відповідь:

— Тоді дозвольте запросити вас на обід.

У паніці, як юна школярка, Анна кинулася тікати геть від траси. З цього моменту Вальтер Гасснер почав переслідувати її.

Анна Рофф була не дурною. Вона знала, що негарна, що нічого, окрім свого імені, вона як жінка не може запропонувати чоловікові. Але вона також знала, що за її непримітною зовнішністю ховається красива, ніжна, юна душа, сповнена любові, поезії та музики.

Саме тому, що Анна сама не була красивою, вона благоговіла перед красою. Вона часто відвідувала найвідоміші музеї світу й годинами простоювала перед знаменитими картинами та статуями. І коли вперше побачила Вальтера Гасснера, їй здалося, що на землю зійшов живий бог.

На другий день після їхньої мимолітної зустрічі Анна снідала на терасі готелю «Теннергоф», коли до її столика підійшов Вальтер. Він і справді був схожий на юного бога. Правильний, різко окреслений профіль, тонкі риси обличчя, ніжна шкіра, відчуття величезної сили, рівні білі зуби на засмаглому обличчі, світле волосся, блакитні очі зі сталевим відливом. Анна бачила, як під тонкою тканиною лижного костюма грають налиті м'язи його тіла. У неї всередині все похололо, і від цього відчуття заніміла нижня частина тіла. Покриті кератозом долоні вона сховала між міцно стиснутими колінами.

— А я шукав вас учора ввечері на трасі, — сказав Вальтер.

У Анни перехопило подих, і вона не змогла вимовити ні слова.

— Якщо ви не вмієте кататися на лижах, я можу вас навчити, — усміхнувся він, — безкоштовно.

Для перших занять він обрав Хаузберг, схил для початківців. Обоє одразу зрозуміли, що лижниця з Анни не вийде. Вона весь час втрачала рівновагу й падала, але наполегливо намагалася навчитися стояти на лижах, адже їй здавалося, що якщо вона цього не досягне, Вальтер почне її зневажати. Проте, підхопивши її після десятого падіння, він м'яко сказав:

— Ви створені для більшого, ніж це.

— Чого саме? — запитала Анна, відчуваючи себе жалюгідною і нікчемною.

— Я скажу вам сьогодні ввечері за вечерею.

Увечері вони вечеряли разом, а наступного ранку снідали разом, потім обідали й знову вечеряли разом. Вальтер закинув усіх інших своїх клієнтів. Він пропускав заняття, щоб провести з Анною ще хоч трохи часу.

Щоб провести більше часу з Анною, Вальтер відкладав усі справи. Вони поїхали до містечка, де він повів її до казино «Дер Гольден Гріфф», каталися на санчатах, ходили по магазинах, здійснювали довгі піші прогулянки й годинами сиділи на терасі готелю, розмовляючи безперестанку. Це був чарівний час для Анни.

Через п'ять днів після їхньої першої зустрічі Вальтер узяв її руки у свої й сказав:

— Анно, лібе, виходь за мене заміж.

І все зіпсував. Він вирвав її із чарівної країни й повернув у жорстоку реальність, нагадавши, ким і чим вона була: потворною тридцятип'ятирічною старою дівою, ласим шматочком для мисливців за приданим.

Вона спробувала вирвати руки, але Вальтер їх утримав.

— Ми любимо одне одного, Анно. Від цього нікуди не подітися.

Вона слухала цю брехню, затамувавши подих, і прислухалася до його слів:

— Я ніколи нікого не любив.

І сама потурала обману, бо відчайдушно хотіла вірити йому. Вона запросила його до своєї кімнати, і вони довго там сиділи й розмовляли. А коли Вальтер розповів Анні історію свого життя, вона раптом повірила йому, подумавши:

«Та це ж історія мого власного життя!»

Як і їй, йому не було кого любити. З самого народження він, як і вона, був відчужений від суспільства: він — бо народився позашлюбним, вона — бо була слабкою й хворобливою. Як і вона, Вальтер відчував гостру потребу когось полюбити.

Його виховували в сирітському притулку, і коли йому виповнилося тринадцять років, і стало очевидно, що він до божевілья гарний, жіноча половина притулку почала використовувати його як інструмент для задоволення, затачуючи до себе в ліжку й навчаючи різним способам задовольняти їхні бажання. Натомість хлопчик отримував гарну їжу, найкращі шматки м'яса та солодощі. У нього було все, окрім любові.

Коли Вальтер, досягнувши повноліття, утік із притулку, з'ясувалося, що світ за його стінами анітрохи не кращий. Жінок тут приваблювала лише його зовнішність, він був для них своєрідною іграшкою, але далі цього справа не заходила. Вони дарували йому гроші, красивий одяг, прикраси, але ніколи — себе.

Вальтер був її допельгангером, її спорідненою душею. Їхнє заручення, що відбулося в ратуші, пройшло тихо й непомітно.

Анна думала, що її батько буде надзвичайно радий цій події. Натомість він лютував.

— Ідіотка! — кричав він, тупаючи ногами. — Взяти й вийти заміж за альфонса! Я все перевірів: він усе життя жив за рахунок жінок, але жодна дурепа не здогадалася вийти за нього заміж.

— Зупиніться! — кричала вона. — Ви його не знаєте!

Але Антон Рофф чудово знав, ким був Вальтер Гасснер. Він запросив новоспеченого зятя до свого кабінету.

Вальтер із задоволенням оглянув стіни, оббиті чорним деревом, і старовинні картини, що висіли на них.

— Мені подобається цей кабінет, — заявив він.

— Не сумніваюся, що тут краще, ніж у притулку.

Вальтер швидко глянув на Антона Роффа. Його очі миттєво стали настороженими.

— Вибачте, не зрозумів?

— Облишимо формальності, — сказав Антон. — Ви промахнулися. У моєї доньки немає грошей.

Сірі очі Вальтера стали крижаними.

— Не розумію, що ви намагаєтесь мені сказати?

— Я нічого не намагаюсь, я говорю прямо: ви нічого не отримаєте від Анни, тому що у нас нічого немає. Якби ви ретельніше підготувалися, то дізналися б, що «Рофф і сини» — закрыта корпорація. Це означає, що її акції не продаються. Ми не бідні, це правда. Але витрусити з нас статок вам не вдасться.

Він порився в кишені, дістав конверт і недбало кинув його на стіл.

— Це відшкодує збитки. Не пізніше шостої вечора ви повинні залишити Берлін. І я бажаю, щоб ви більше ніколи не нагадували про себе Анні.

— А вам не спадало на думку, що я одружився з Анною, бо кохаю її? — спокійно сказав Вальтер.

— Ні, — холодно відповів Антон. — А вам це коли-небудь спадало на думку?

Кілька секунд Вальтер мовчки дивився на нього.

— Подивимось, у скільки ж мене оцінили.

Він розірвав конверт, перерахував гроші, а потім знову подивився на Антона Роффа.

— Моя ціна вища за двадцять тисяч марок.

— Більшого ви не отримаєте. І вважайте, що вам пощастило.

— Безперечно, — сказав Вальтер. — Якщо хочете правду, я справді вважаю, що мені пощастило. Дякую.

Демонстративно поклавши гроші в кишеню, він повернувся й пішов до дверей.

Антон Рофф зітхнув із полегшенням. Він водночас відчував і почуття провини, і відразу до того, що змушений був зробити, але внутрішній голос говорив йому, що іншого виходу не було.

Вона буде страждати через те, що чоловік покинув її, але...

Добре, що це сталося зараз, а не пізніше. Він подбає про те, щоб вона познайомилася з людьми, які більше підходять їй за віком і становищем у суспільстві, які, якщо й не будуть її любити, то принаймні поважатимуть і яких у певній мірі цікавитиме вона сама, а не її мільйони. Їх не доведеться купувати за двадцять тисяч марок.

Коли Антон Рофф повернувся додому, Анна з заплаканими очима вибігла йому назустріч. Він ніжно обійняв її й сказав:

— Анно, лібе, все буде добре. Ти забудеш його...

І глянув через її плече: у дверях стояв Вальтер Гасснер.

Анна в цей час, піднявши вгору палець, сказала:

— Подивися, яке кільце подарував мені Вальтер. Правда, красиве? Воно коштує двадцять тисяч марок!

І батькам Анни волею-неволею довелося змиритися. У якості весільного подарунка вони купили молодятam будинок у Ванзее, обставлений старовинними французькими меблями, зручними диванами, м'якими кріслами, величезним письмовим столом у бібліотеці, заповненій від підлоги до стелі книжковими шафами. На верхньому поверсі стояли вишукані старовинні шведські й данські меблі XVIII століття.

— Це вже занадто, — сказав Вальтер Анні. — Мені від них нічого не треба. Я б сам хотів купувати тобі гарні й дорогі речі, лібе. — І, сором'язливо, по-хлопчачому усміхнувшись, додав: — Але в мене немає грошей.

— У тебе вони є, — відповіла Анна. — Усе, що тут знаходиться, твоє.

Вальтер хитро усміхнувся й сказав:

— Моє?

Анна сама (Вальтеру так не хотілося обговорювати їхні фінансові справи!) пояснила йому їхнє фінансове становище. Вона мала власний кредитний фонд, який забезпечував їй цілком безбідне існування. Але основна частина її статку була вкладена в пакет акцій компанії «Рофф і сини». Продати акції вона могла лише з дозволу Ради директорів, причому рішення мало бути одностайним.

Коли Анна назвала суму, в яку оцінювалися акції, Вальтер не повірив своїм вухам.

— І ти не маєш права продати свій пай?

— Так. Сем ні за що не погодиться. А в нього контрольний пакет. Але прийде день...

Вальтер висловив бажання увійти у сімейний бізнес. Антон був проти.

— Яку користь може принести компанії цей жалюгідний лижник? — обурено вигукував Антон.

Проте зрештою він поступився наполегливим проханням доньки, і Вальтер отримав скромну посаду в управлінні компанії. Продемонструвавши там свої здібності, він швидко почав підніматися кар'єрними сходами. Через два роки після смерті батька Анни, Вальтер Гасснер увійшов до складу Ради директорів.

Анна пишалася ним. Він був ідеальним чоловіком і ніжним коханцем. Дарував їй квіти, робив маленькі зворушливі подарунки, намагався проводити з нею весь свій вільний час. Щастю Анни не було меж.

«Ach, danke, lieber Gott!» — подумки дякувала вона Богу.

Анна навчилася готувати, щоб дорогий Вальтер міг насолоджуватися улюбленими стравами: **choucroute**, великі порції картопляного пюре, щедро приправленого маслом, поданого з хрусткою кислою капустою, величезною свинячою відбивною, сосисками та нюрнберзькими ковбасками. Вона готувала свиняче філе, зварене в пиві та густо приправлене спеціями, подавала його з печеним яблуком, очищеним від шкірки, у середині якого красувалися маленькі червоні ягідки.

— Ти найкраща кухарка у світі, лібе, — казав Вальтер, і Анна червоніла від похвали.

На третьому році їхнього шлюбу Анна завагітніла.

Протягом восьми місяців вагітності її тіло не переставало боліти, але вона мужньо це зносила. Інше турбувало її більше.

Це почалося того дня, коли після обіду вона, залишившись одна, у радісному напівзабутті сіла в'язати Вальтеру светр. Раптом почула його голос:

— Боже мій, Анно, що ти сидиш тут у темряві?

За вікнами була суцільна темрява. Вона подивилася на светр і побачила, що навіть не починала його в'язати. Чому ж так швидко стемніло? Невже їй усе привиділося?

Після цього випадку були й інші, схожі на цей, і Анна почала думати, що ці непомітні провали в «ніщо» — якесь знамення, передвісник швидкої смерті. Вона не боялася померти, але думка про те, що Вальтер залишиться сам, без її допомоги й підтримки, терзала її душу.

За чотири тижні до пологів з Анною трапився один із таких нападів. Втративши свідомість, вона послизнулася й скотилася сходами вниз.

Отямилася вона в лікарні.

На краю ліжка сидів Вальтер і тримав її за руку.

— Ну і налякала ж ти мене, лібе.

Її першою панічною думкою було: «Дитина! Я її не відчую!» Вона торкнулася свого живота. Він був пласким.

— Де моя дитина?

Вальтер нахилився й обійняв її.

— У вас двійня, місіс Гасснер, — пролунав голос лікаря.

Анна, з очима, повними сліз, повернула щасливе обличчя до Вальтера.

— Хлопчик і дівчинка, лібе.

Щастя переповнювало її. Вона відчула непереборне бажання негайно побачити своїх малюків, доторкнутися до них, тримати їх у своїх руках.

— Зараз про це й мови бути не може, — сказав лікар, — одужайте, тоді інша справа.

Усі запевняли Анну, що з кожним днем їй ставало все краще, але страх не полишав її. Вона відчувала щось незрозуміле, чого не могла пояснити. Не встигав Вальтер приїхати й узяти її за руку, як уже починав прощатися. Вона здивовано дивилася на нього й говорила:

— Але ж ти тільки що прийшов...

Її погляд падав на годинник, і, на свій жах, вона бачила, що він уже сидить біля неї дві, а то й три години.

Вона не мала жодного уявлення, як і коли вони встигли пролетіти.

Смутно вона пам'ятала, що серед ночі їй приносили дітей, але їй страшенно хотілося спати, і це видіння було неясним, розмитим. Приносили чи ні? Спитати у когось вона соромилася. Хай там як! Коли Вальтер забере її додому, ніхто більше не розлучить її з дітьми.

Нарешті настав щасливий день. Лікарі наполягли, щоб вона не вставала з інвалідного візка, хоча Анна переконувала їх, що зможе йти сама. Насправді вона була дуже слабкою, але настільки схвильованою майбутньою зустріччю зі своїми малюками, що їй було байдуже на свій стан.

Вальтер, вкотивши Анну в будинок, підняв її з візка на руки й хотів віднести в спальню.

— Ні! — вигукнула вона. — Неси мене до дитячої.

— Тобі необхідно відпочити, люба. Ти занадто слабка...

Вона, не дослухавши його умовлянь, вислизнула з його рук і побігла до дитячої кімнати.

Віконниці були зачинені, і їй знадобився якийсь час, щоб її очі звикли до напівтемряви. Від хвилювання паморочилося в голові. Вона боялася знепритомніти.

Вальтер, який підійшов іззаду, щось їй говорив, намагався щось пояснити, але вона його не слухала.

Тому що в кімнаті були вони. Кожен лежав у своєму ліжечку і мирно сопів уві сні. Анна на пальчиках підійшла до ліжечок, намагаючись не розбудити дітей, і дивилася на них широко відкритими очима. Вона ніколи не бачила більш красивих дітей. Навіть зараз було очевидно, що хлопчик — вилитий Вальтер: його риси, його пишне біле волосся. Дівчинка ж була схожа на ляльку: світленька, з пляним волоссячком і маленьким, трохи видовженим донизу обличчям.

Анна повернулася до Вальтера і тремтячим голосом сказала:

— Вони такі красиві. Я... я така щаслива.

— Ходімо, Анно, — прошепотів Вальтер. Він обійняв її і міцно притиснув до себе, і вона відчула його ненаситну жагу, яка пробудила в ній взаємне бажання. Вони ж так довго не були разом. Вальтер мав рацію. Діти зачекають, їхній час ще попереду.

Хлопчика назвали Пітером, а дівчинку — Бергіттою. Це були два маленьких дива, створених нею і Вальтером, і Анна годинами проводила в дитячій, граючись і розмовляючи з ними. І хоча вони не розуміли її слів, вона знала, що вони відчували її любов.

Іноді, захопившись грою, вона повертала голову до дверей і бачила там Вальтера, який вже повернувся з роботи. Анна із подивом відзначала, як швидко й непомітно минав день.

— Йди до нас, — казала вона. — У нас цікава гра.

— Обід готовий? — запитував Вальтер.

І вона раптом відчувала провину перед ним. Вона давала собі слово приділяти Вальтеру більше уваги, але наступного дня все повторювалося знову. Близнюки, як магніт, невідпорно тягнули її до себе.

Анна все ще дуже любила Вальтера і, намагаючись якось зменшити почуття провини, переконувала себе, що діти в якійсь мірі були і його частиною.

Вночі, щойно Вальтер засинав, Анна тихо вислизала з ліжка і прокрадалася до дитячої, сідала і безперервно дивилася на сплячих дітей. Ледве з'являлися перші промені світанку, вона швидко поверталася в ліжко до того, як прокинеться Вальтер.

Якось вночі, зненацька для неї, у дитячій з'явився Вальтер і застав її зненацька.

— Якого дідька ти тут робиш?

— Я хотіла... я просто...

— Марш у ліжко!

Таким тоном він ніколи з нею не говорив.

За сніданком Вальтер сказав:

— Думаю, ми обоє заслужили відпочинок. Нам потрібно поїхати кудись розвіятися.

— Але, Вальтер, діти ще надто маленькі, щоб подорожувати.

— Я говорю про нас із тобою.

Вона заперечно похитала головою:

— Я не можу залишити їх одних.

Він узяв її руку у свої й сказав:

— Забудь про дітей.

— Забути про дітей? — Її голос затремтів.

— Анно, — із благанням поглянувши їй у очі, сказав Вальтер, — пам'ятаєш, як нам було добре до того, як ти завагітніла? Як ми чудово розважалися? Як прекрасно нам було вдвох, лише ти й я, без жодних перешкод?

Ось тоді вона зрозуміла: Вальтер ревнував її до дітей.

Швидко минали тижні й місяці. Вальтер усе більше уникав дітей. На дні народження Анна купувала їм чудові подарунки. У ці дні Вальтер намагався взагалі не бувати вдома, затримуючись на роботі. Анна більше не хотіла обманювати саму себе. Діти — і в цьому вона вже не сумнівалася — Вальтера зовсім не цікавили.

Анна звинувачувала в усьому себе, адже, ймовірно, занадто захоплювалася дітьми, буквально була ними одержима, як висловився Вальтер. Він порадив їй звернутися з цього приводу до лікаря, і вона, щоб не образити його, погодилася. Але лікар їй не сподобався. Щойно він відкрив рота, як Анна перестала його слухати й отямилася лише тоді, коли він сказав:

— Наш час вичерпано, місіс Гасснер. Сподіваюся побачити вас наступного тижня.

— Безперечно.

Більше вона туди не поверталася.

Серцем Анна відчувала, що у всьому винна не лише вона, і що частина провини, безсумнівно, лежить і на Вальтері. Її помилка полягала в тому, що вона надто сильно любила своїх дітей, його ж — у тому, що він їх зовсім не любив.

У присутності Вальтера вона тепер уникала навіть згадок про дітей, але ледве могла дочекатися, поки він піде на роботу, щоб одразу ж поспішити до дитячої до своїх малюків.

Вони вже відсвяткували свій третій день народження, і Анна чітко уявляла, якими вони стануть, коли виростуть. Пітер був кремезним і сильним хлопчиком, із спортивною статурою, точнісінько як його батько. Тримавши його на колінах, Анна тихенько муркотіла:

— Ах, Пітере, скільки ж сліз проллють через тебе бідолашні фройляйн. Будь із ними ласкавішим, синочку.

А Пітер лише усміхався й горнувся до неї.

І тоді Анна брала на руки Бергітту. Золотоволоса, з ніжною шкірою, Бергітта гарнішала з кожним днем. У її зовнішності...

...але в Пітері й Бергітті не було нічого від Анни та Вальтера. Пітер успадкував характер і темперамент батька, і часто Анні доводилося злегка шльопати його за неслухняність, тоді як Бергітта була ангелом у плоті. Коли Вальтера не було вдома, Анна ставила їм різні платівки або читала вголос. Найбільше вони любили слухати **Grimm's Märchen**. Їм дуже подобалися казки про велетнів-людоджерів, домовиків і відьом, і вони готові були слухати їх без кінця. Коли Анна вкладала дітей спати, вона часто співала їм колискову:

**Schlaf, Kindlein, schlaf,
Der Vater hüt' die Schaf...**

Анна всією душею сподівалася, що час змінить ставлення Вальтера до дітей, і ночами молилася за це. Але час справді змінив його ставлення, зробивши його ще злішим. Він почав просто ненавидіти малюків.

Спочатку Анна переконувала себе, що Вальтер хоче, щоб вона належала тільки йому, що він не хоче ділити її ні з ким. Але з часом вона зрозуміла, що про любов до неї й мови не могло бути. Швидше за все, це була ненависть до неї.

Батько мав рацію. Вальтер одружився з нею заради грошей. Але на шляху до них стали діти. Йому було необхідно будь-що позбутися їх.

Все частіше й частіше він став переконувати Анну продати свою частку акцій.

— Сем не має права нам заважати! Візьмемо гроші й махнемо звідси. Ти й я, і більше нам ніхто не потрібен.

Вона мовчки дивилася на нього.

— А діти?

Його очі блищали лихоманковим блиском.

— До чого тут діти? Розмова про нас із тобою. Нам необхідно позбутися їх. Ми маємо зробити це заради самих себе.

Саме тоді вона повною мірою усвідомила, що він божевільний. І жахнулася.

До цього часу Вальтер звільнив усю прислугу, залишивши лише прибиральницю, яка приходила раз на тиждень. Анна й діти залишилися одні в будинку, повністю під його владою.

Його було необхідно ізолювати від сім'ї. Лікувати його вже, мабуть, було неможливо. У XV столітті божевільних зазвичай збирали разом і садили в своєрідний плавучий будинок, **Narrenschiffe**, корабель дурнів. Але в наші дні сучасна медицина мала би мати засоби, щоб якось допомогти Вальтеру.

І ось цього вересневого дня Анна, зіщулена, сиділа на підлозі своєї спальні, в якій Вальтер її замкнув, і чекала його повернення.

Вона знала, що їй робити. Заради нього, заради себе й заради дітей.

...своїх дітей. Хитаючись, вона піднялася й підійшла до телефону. Затримавшись на мить, рішуче підняла слухавку й почала набирати номер 110 — екстрений виклик поліції.

У слухавці пролунав незнайомий голос:

— **Hello. Hier ist der Notruf der Polizei. Kann ich Ihnen helfen?**

— Ja, bitte! — Її голос тремтів. — Ich...

Рука, яка раптово з'явилася нізвідки, вирвала в неї слухавку й зі всієї сили кинула її на важіль.

Анна з жахом відскочила назад.

— Будь ласка, — захлипала вона, відступаючи, — не бий мене.

Вальтер, із палаючими, божевільними очима, повільно наближався до неї й, улесливо, тихо, так, що вона ледь чула слова, говорив:

— Лібе, я й пальцем тебе не торкну. Я тебе люблю, ти ж знаєш.

Він доторкнувся до неї, і від його дотику в неї по шкірі побігли мурашки.

— Поліція нам не потрібна, правда?

Вона кивнула, не сміючи відкрити рота від жаху.

— У всьому винні діти, Анно. Ми позбудемося їх. Я...

Унизу пролунав дзвінок у двері. Вальтер застиг на місці. Дзвінок повторився.

— Чекай мене тут, — наказав він. — Я подивлюся, в чому справа.

Боячись поворухнутися, вона мовчки дивилася, як він вийшов із кімнати, як сильно зачинив за собою двері й, із зовнішнього боку, клацнув замком.

У вухах нав'язливо звучало:

— Чекай мене тут!

Вальтер Гасснер швидко спустився вниз, підійшов до входних дверей і відчинив їх. На порозі стояв чоловік у сірій уніформі посильного. У руках він тримав великий конверт.

— Я зобов'язаний передати це особисто в руки пану й пані Гасснер.

— Давайте, — сказав Вальтер. — Я — Вальтер Гасснер.

Він зачинив двері, подивився на конверт, потім відкрив його. Повільно прочитав зміст повідомлення:

З ГЛИБОКИМ СУМОМ ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО СЕМ РОФФ ЗАГИНУВ ПІД ЧАС СХОДЖЕННЯ. ПРОСИМО ПРИБУТИ ДО ЦЮРИХА У П'ЯТНИЦЮ ПІСЛЯ ОБІДУ ДЛЯ ЕКСТРЕНОЇ НАРАДИ РАДИ ДИРЕКТОРІВ.

Унизу стояв підпис: **Ріс Вільямз.**

Глава 3

Рим

Понеділок, 7 вересня — 18:00

Іво Палацці стояв посеред спальні з обличчям, залитим кров'ю.

— **Mamma mia! Mi hai rovinato!**

— Знищити тебе, паршивий **figlio di putana**? Це лише маленький завдаток! — кричала йому в обличчя Донателла.

Ця розмова відбувалася у величезній спальні їхньої квартири на **виа Монтеминайо**; вони стояли одне навпроти одного абсолютно голі. Більш чуттєвого й п'яного тіла, ніж тіло Донателли, Іво Палацці ніколи не бачив, і навіть зараз, коли кров стікала з його обличчя, подряпаного Донателлою, він відчував, як у нього знайомо-солодко занило між ногами.

Dio! Вона справді була красунею! Цнотливість і розпуста, неймовірно поєднані в ній, зводили його з розуму. У неї було обличчя пантери: широкі вилиці, трохи розкосі очі, повні, червоні губи, які цілували його, всмоктували його і... Ні, зараз краще про це не думати.

Він схопив зі стільця якийсь білий шматок тканини, щоб витерти кров із обличчя, і надто пізно зрозумів, що це його сорочка. Донателла стояла прямо в центрі їхнього величезного двоспального ліжка й щосили кричала:

— Так тобі й треба, паршивцю! Здохни від втрати крові, смердючий ловеласе!

Вже сотий раз Іво Палацці запитував себе, як він міг опинитися в такій дурній ситуації. Він вважав себе найщасливішою людиною на землі, і всі друзі в один голос із ним погоджувалися.

Друзі? Усі! Тому що в Іво не було ворогів.

До шлюбу він був безтурботним римлянином, розпусним гульвісою, безвідповідальним прожигателем життя, дон Джованні, якому заздрила половина чоловічого населення Італії. Вся його філософія вкладалася в одну фразу: **"Farsi onore con una donna!"** (Здобувай собі славу через жінку!).

Цим він і займався більшу частину свого часу. Він був справжнім романтиком. Безліч разів закохувався й кожне нове кохання використовував як таран, щоб позбутися попереднього.

Іво обожнював жінок. Усі вони були прекрасні — від низькопробної **putana**, яка займалася найдавнішою професією на **виа Аппиа**, до ультрасучасних манекенниць, які гордо крокували по **виа Кондотти**. Єдиними, на кого Іво не звертав уваги, були американки. Його дратувала їхня незалежність.

Та чого можна очікувати від нації, чия мова настільки позбавлена романтизму, що ім'я Джузеппе Верді вони перекладали як Джо Зелений?

У Іво завжди була дюжина дівчат на різних стадіях готовності. Стадій цих було п'ять.

На першій стадії знаходилися дівчата, з якими він щойно познайомився. Він обробляв їх щоденними телефонними дзвінками, квітами та тонкими томиками еротичної поезії.

На другій стадії вони отримували скромні подарунки: шарфики або порцелянові коробочки, наповнені шоколадом.

На третій стадії Іво дарував їм прикраси та одяг і запрошував на обід у «Ель Тупо» чи в «Таверну Флавія».

Четверта стадія включала їх потрапляння в його постіль і насолоду його неперевершеним мистецтвом коханця. До побачення Іво підходив творчо. Його вишукано оздоблена квартира на **виа Маргутта** наповнювалася квітами — **garofani** або **papaveri**, музичний супровід залежав від смаків обраниці: класика, опера чи рок.

Іво був чудовим кулінаром, і шедевром його кулінарного мистецтва був **pollo alla cacciatora** — курка по-мисливськи. Після обіду пляшка охолодженого шампанського подавалася прямо в ліжко... О, Іво обожнював четверту стадію!

Але найделікатнішою була п'ята стадія. Вона складалася з душевної прощальної промови, дорогого прощального подарунка й повного сліз і стогонів **arrivederci**.

Усе це тепер у минулому. А в теперішньому Іво Палацці кинув швидкий погляд на своє залите кров'ю, подряпане обличчя у дзеркалі над ліжком і жахнувся. Вигляд був такий, ніби на нього накинута скажена газонокосарка.

— Подивися, що ти наробила! — заволав він. — **Cara**, я знаю, ти цього не хотіла.

Він підійшов ближче до ліжка й спробував обійняти Донателлу. Її м'які руки обвили його, але щойно він притиснув її до себе, вона, як дика кішка, люто вп'ялася йому в спину своїми довгими нігтями. Іво закричав від болю.

— Кричи! — вигукнула Донателла. — Якби в мене був ніж, я б відрізала твій **cazzo** і встромила його тобі в горло!

— Заради Бога, тихіше, — благав Іво. — Тут же діти!

— Ну й нехай! — не вгамовувалася вона. — Час їм дізнатися, який покидьок їхній улюблений татко.

Він зробив крок до неї.

— **Carissima**...

— Не чіпай мене! Я краще віддамся першому зустрічному п'яному сифілітику, ніж дозволю тобі до мене доторкнутися.

Іво випростався, зачеплений за живе.

— І це говорить мати моїх дітей!

— А що ти хочеш, щоб я тобі говорила? Як інакше мені говорити з таким покидьком, як ти? — голос Донателли перейшов у крик. — Хочеш інакше, дай мені те, що я хочу!

Іво з обережністю подивився на двері.

— **Carissima**, не можу. У мене його немає!

— Тоді дістань його! — закричала вона. — Ти ж клявся, що дістанеш!

Істерика починалася знову, і Іво вирішив, що найкраще — це якомога швидше забратися звідси, поки сусіди знову не викликали карабінерів.

— Щоб дістати мільйон доларів, потрібен час, — м'яко сказав він. — Я постараюся. Я дістану тобі мільйон.

Він швидко почав натягувати труси, штани, шкарпетки й черевики, поки Донателла, мов фурія, носилася кімнатою, і в повітрі колихалися її прекрасні пружні груди.

«Боже мій, що за жінка! Я ж божеволію через неї!» — подумав Іво. Він схопив свою окривавлену сорочку. Доведеться вдягати її так, як є. Натягуючи сорочку, він відчував спиною та грудьми липку прохолоду крові.

Востаннє глянув на себе в дзеркало. Із подряпин, залишених нігтями Донателли на його обличчі, місцями ще сочилася кров.

— **Carissima**, — благально звернувся Іво, — як я тепер усе це поясню дружині?

Дружиною Іво Палацці була Симонетта Рофф, спадкоємиця італійської гілки родини Роффів. Він познайомився з нею, коли як архітектор був посланий своєю фірмою керувати роботами з перебудови частини вілли Роффів у Порто-Ерколе.

З того моменту, як погляд Симонетти упав на Іво, його холостяцьким дням настав кінець.

Із нею Іво добрався до четвертої стадії вже першої ж ночі, а трохи згодом став її чоловіком. Симонетті не можна було відмовити ні в красі, ні в рішучості. Вона знала, чого хотіла, а хотіла вона Іво Палацці. І не встиг Іво й оком змигнути, як із безтурботного холостяка перетворився на чоловіка молодой і красивої спадкоємиці.

Він закинув свої архітектурні амбіції й почав працювати на **«Роффа і сини»**, отримавши чудовий офіс в Еурі — тій частині Рима, будівництво якої з помпою почалося за безславно померлого дуче.

У компанії Іво з самого початку супроводжував успіх. Він був розумним, талановитим, схоплював усе на льоту, і всі його просто обожнювали.

Іво не можна було не любити. Він завжди був усміхнений, ввічливий, чарівний.

Друзі заздрили його веселій вдачі та дивувалися, як йому це вдається. Відповідь була банально простою: Іво вмів приховувати темні сторони своєї душі. Насправді він був надмірно емоційним, схильним до короточасних, але лютих спалахів ненависті, які могли підштовхнути його до злочину в той самий момент.

Спільне життя із Симонеттою виявилось неважким. Спочатку він боявся, що шлюб скує його по руках і ногах, але страхи виявилися марними. Він просто став обережнішим у виборі подруг, дещо скоротив їхню кількість, і все повернулося на свої місця.

Батько Симонетти купив їм у 25 кілометрах на північ від Рима, у передмісті Ольджата, чудовий будинок із приватною територією, який охоронявся величезними, завжди зачиненими воротами та сторожами у формі.

Симонетта була чудовою дружиною. Вона любила Іво й ставилася до нього, як до короля, що він вважав абсолютно нормальним. Якщо, однак, Симонетта ревнувала, то перетворювалася на фурію.

Одного разу вона запідозрила Іво в тому, що він поїхав до Бразилії з однією з клієнток фірми. Він у праведному гніві це заперечував. Після сварки в домі не залишилося жодної цілої речі, більшість із яких було розбито об голову Іво. У розпалі гніву Симонетта кинулася на нього з кухонним ножом, і щоб відібрати його, Іво довелося застосувати силу.

Під час сутички вони впали на підлогу, і, коли Іво нарешті вдалося зірвати з неї одяг, він доклав усіх зусиль, щоб вона забула про свій гнів. Після цього випадку Іво став більш обережним. Він повідомив клієнтці, що тепер не може супроводжувати її у поїздках, і зробив усе, щоб цей епізод залишився в минулому.

Іво знав, що йому в житті надзвичайно пощастило. Симонетта була молодого, красивою, розумною та багатою. Їм подобалися одні й ті самі речі, і вони мали спільне коло друзів. Їхній шлюб був зразковим, і часто, переводячи одну подругу з другої стадії у третю, а іншу — з четвертої у п'яту, Іво запитував себе: «Що змушує мене зраджувати дружині?»

І незмінно, філософськи знизуючи плечима, сам собі відповідав:

— Хтось же повинен робити цих жінок щасливими!

На третьому році подружнього життя, під час відрядження на Сицилію, Іво познайомився з Донателлою Споліні. Їхня зустріч була схожа на вибух, ніби зіткнулися дві планети, що пролітали повз одна одну.

Там, де Симонетта була тендітною й жіночно-юною, мов статуетка, створена Манцу, Донателла своєю чуттєвою повнотою нагадувала жінок із полотен Рубенса.

Вона була надзвичайно красивою...

...і її зелені очі, сповнені тліючої пристрасті, миттєво підкорили Іво. Вже через годину після їхньої першої зустрічі вони опинилися в ліжку, і Іво, який завжди пишався своїм мистецтвом неперевершеного коханця, раптом усвідомив себе невдахою-школярем у любові порівняно з Донателлою.

Вона змусила його підніматися до таких висот, яких він ніколи й ні з ким не досягав, а її тіло творило такі дива, про які він навіть мріяти не смів. Вона була справжнім рогом достатку насолоди, і Іво, лежачи в ліжку із заплющеними очима, сгораючи від неймовірної насолоди, розумів, що якщо упустить Донателлу, то ніколи собі цього не пробачить.

Так Донателла стала його коханкою. Вона поставила йому єдину умову — він повинен позбутися всіх інших жінок, окрім дружини. Іво з радістю погодився. Це було вісім років тому, і відтоді Іво жодного разу не зрадив ані своїй дружині, ані своїй коханці.

Необхідність задовольняти одразу двох ненаситних жінок могла б виснажити будь-якого чоловіка, але не Іво. Навпаки, це тільки підживлювало його. Коли він спав із Симонеттою, то думав про пишнотілу Донателлу й розпалювався пристрастю від одного лише дотику до дружини. Коли ж він був у ліжку з Донателлою, у його пам'яті спливала юна, витончена краса Симонетти, і його бажання досягало піку.

З ким би з них він не спав, йому здавалося, що він зраджує іншій. І це тільки збільшувало його насолоду.

Іво купив Донателлі розкішну квартиру на **виа Монтеминайо** й намагався бувати там щоразу, як тільки випадала вільна хвилина. Він організовував собі несподівані відрядження, але замість того, щоб вирушити у місце призначення, опинявся в ліжку Донателли.

Він заїжджав до неї перед роботою та відпочивав у неї після обіду. Одного разу Іво вирушив із Симонеттою на **«Квін Елізабет II»** до Нью-Йорка, але взяв із собою й Донателлу, орендувавши їй каюту на палубу нижче. Це були найважчі й найщасливіші п'ять днів у його житті.

Того вечора, коли Симонетта повідомила, що вагітна, щастю Іво не було меж. Через тиждень Донателла оголосила, що й вона вагітна, і він захлинувся від радості.

«За що, — вкотре запитував він себе, — боги так милостиві до мене?»

Наповнений смиренням, він відчував, що не заслуговує такого благовоління.

У призначений термін Симонетта народила дівчинку, а через тиждень Донателла народила хлопчика. Чого ще може бажати чоловік?

Але богам цього здалося замало. Через деякий час Донателла знову завагітніла, а через тиждень після цього..

завагітніла Симонетта. Через дев'ять місяців Донателла подарувала Іво ще одного хлопчика, а Симонетта — ще одну дівчинку. Пройшло чотири місяці, і обидві жінки знову завагітніли, цього разу вирішивши народжувати в один і той самий день.

Іво метушився між клінікою **«Сальватор Мунді»**, де перебувала Симонетта, та лікарнею **«Санта К'єра»**, куди він улаштував Донателлу. Носившись із одного пологового будинку до іншого на своєму **раккордо-ануларе**, він посилав повітряні поцілунки дівчатам, які сиділи обабіч дороги під рожевими парасольками, чекаючи на клієнтів. Іво не бачив їхніх облич, бо їхав дуже швидко, але любив їх усіх і бажав їм удачі.

Донателла народила ще одного хлопчика, а Симонетта — ще одну дівчинку.

Іноді Іво хотів, щоб усе було навпаки. Іронія долі полягала в тому, що дружина народжувала йому доньок, а коханка — синів, тоді як він мріяв, щоб його ім'я наслідували сини.

І все ж таки він був щасливий. Його любов «на два фронти» дала йому одразу шістьох дітей: трьох — удома і трьох — поза ним.

Він обожнював усіх їх, був для них чудовим батьком, пам'ятав усі їхні дні народження та іменини, ніколи не плутаючи імена. Дівчаток звали відповідно Ізабелла, Бенедетта та Камілла. Хлопчиків — Франческо, Карло та Лука.

Чим старшими ставали діти, тим більше ускладнювалося життя Іво. До шести днів народження та іменин додавалися ще чотири через дружину і коханку.

Доводилося дублювати всі святкові дні. Іво подбав про те, щоб діти навчалися в різних школах. Дівчаток він записав до школи при французькому монастирі Святого Домініка на **виа Кассия**, а хлопчиків — до єзуїтської школи Массимо в Еурі.

Іво зустрічався з усіма їхніми вчителями та кожного з них зачаровував. Він допомагав дітям із домашніми завданнями, грався з ними, ремонтував їхні зламані іграшки.

Потрібно було володіти неабиякою винахідливістю, щоб успішно управлятися з двома сім'ями, але Іво це вдавалося. Він був воістину зразковим батьком, чоловіком і коханцем.

На Різдво він залишався вдома із Симонеттою, Ізабеллою, Бенедеттою та Каміллою. На свято **Бефана**, шостого січня, Іво, перевдягнутий у **Бефану**, дарував Франческо, Карло та Луці подарунки й **сарбелле** — чорні льодяники, які хлопці обожнювали.

Дружина і коханка Іво були красунями, діти — розумними та чарівними, і він усіма ними щиро пишався. Життя було прекрасним.

Але настав день, коли боги кинули йому виклик.

Як це часто буває, біда прийшла раптово.

Того ранку, після занять любов'ю із Симонеттою перед сніданком, він вирушив прямо на роботу, де повернув дуже вигідну справу...

О першій годині дня він сказав своєму секретарю (Симонетта наполягла, щоб секретарем був чоловік), що решту дня проведе на засіданні.

Усміхаючись у передчутті насолоди, що його очікувала, Іво об'їхав будівельні загородження на вулиці Лунго-Тевере, де ось уже сімнадцять років будували метро, перетнув міст у Корсо-Франча і за тридцять хвилин в'їхав до гаража на **виа Монтеминайо**.

Щойно відчинивши двері квартири, Іво зрозумів, що сталося щось жахливе. Франческо, Карло і Лука, голосно плачучи, тулилися до Донателли. Коли Іво підійшов до неї, то побачив у її очах таку ненависть, що йому здалося, ніби він помилився дверима і потрапив до чужої квартири.

— **Stronzo!** — пронизливо закричала вона.

Іво розгублено озирнувся.

— **Carissima**, діти, що сталося? Чим я завинив?

Донателла встала.

— Ось що сталося! — Вона кинула йому в обличчя журнал **Oggi**. — На, дивись!

Ще нічого не розуміючи, Іво нахилився й підняв журнал із підлоги. З обкладинки на нього дивилися він сам, Симонетта та їхні доньки. Унизу під фотографією був напис: **Padre di Famiglia, батько родини.**

Dio! Як він міг забути про це! Кілька місяців тому журнал отримав його згоду на статтю про нього, і він по дурості погодився. Але тоді Іво й уявити не міг, що його виділять настільки особливо.

Він поглянув на свою плачучу коханку, на дітей, що тулилися до неї, і сказав:

— Я можу все пояснити...

— Їм уже все пояснили їхні однокласники, — заверещала Донателла. — Діти прибігли додому в сльозах, бо в школі їх обізвали байстрюками, народженими на стороні!

— **Cara**, я...

— Власник квартири і сусіди дивляться на нас, як на прокажених. Нам соромно виходити на вулицю. Ми маємо негайно поїхати звідси.

Іво приголомшено подивився на неї.

— Про що ти говориш?

— Я виїжджаю з Рима і забираю з собою дітей.

— Але це і мої діти, — підвищив голос Іво. — Ти не маєш права цього робити!

— Спробуєш завадити — вб'ю!

Це був справжній кошмар. Він дивився на своїх трьох синів і на кохану жінку, які заливалися сльозами, і думав: «За що мені таке покарання?»

Але Донателла вивела його з роздумів.

— Перш ніж я поїду, — заявила вона, — я хочу отримати мільйон доларів. Готівкою.

Це було настільки абсурдно, що Іво засміявся.

— Мільйон дол...

— Або мільйон доларів, або я дзвоню твоїй дружині.

Це сталося шість місяців тому. Донателла поки що не виконала свою погрозу — але Іво знав, що вона здатна на все. Вона не відставала від нього, щодня телефонувала йому на роботу, вимагаючи:

— Мені байдуже, як ти це зробиш, але мені потрібні гроші. І чим швидше, тим краще.

У Іво був лише один спосіб дістати таку величезну суму: йому потрібно було отримати право розпоряджатися своєю часткою акцій у «Рофф і сини». Але цьому заважав Сем Рофф. Виступаючи проти вільного продажу акцій концерну, Сем, таким чином, ставив під загрозу цілісність його сім'ї, його майбутнє. Сема потрібно було прибрати з дороги. Необхідно лише знайти потрібних людей.

Найобразливішим було те, що Донателла — його кохана, пристрасна коханка — не допускала його до себе. Іво дозволялося бачитися з дітьми, але спальня не входила до програми візиту.

— Принесеш гроші, — обіцяла Донателла, — і залишайся зі мною, скільки душа забажає.

У відчаї, намагаючись домогтися хоча б якогось полегшення, він подзвонив їй одного вечора:

— Я їду до тебе. Про гроші можеш не хвилюватися.

Він спочатку з нею переспить, а потім якось переконає її ще трохи почекати. Іншого виходу не було. Він уже майже роздягнув її, коли раптом, ні з того ні з сього, ляпнув:

— Грошей у мене зараз із собою немає, **cara**, але одного прекрасного дня...

Саме тоді вона накинулася на нього, як дика кішка.

Іво розмірковував над цим, коли, вийшовши з квартири Донателли (тепер він так називав їхню квартиру), сів у машину і, звернувши з переповненої автомобілями вулиці **виа Кассиа**, помчав щодуху додому в Олджіату. Він поглянув на своє відображення у дзеркалі заднього виду. Крові вже не було, але було видно, що подряпини зовсім свіжі.

Іво подивився на свою закривавлену сорочку. Як він пояснить Симонетті походження подряпин на обличчі та спині?

На якусь мить він вирішив розповісти їй всю правду, але тут же відкинув цю божевільну думку. Він, звісно, міг би, набравшись нахабства, сказати Симонетті, що в момент душевної слабкості переспав із жінкою, і вона від нього завагітніла, і, можливо, хто знає, йому вдалося б якось уникнути катастрофи. Але троє дітей. І за три роки?

Його життя тепер не варте й ламаного гроша. Додому ж він мусив повернутися сьогодні, адже до обіду вони чекали гостей, і він пообіцяв Симонетті, що не затримається. Пастка захопилася. Розлучення було неминучим. Врятувати його міг хіба що святий Дженнаро, покровитель чудес. Погляд випадково впав на одну з вивісок, що рясніли по обидва боки вулиці. Іво різко зменшив швидкість, звернув до тротуару і зупинив машину.

Тридцять хвилин потому Іво в'їхав у ворота свого дому. Не звертаючи уваги на здивовані погляди охоронців, які помітили його подряпане обличчя та закривавлену сорочку, він проїхав звивистими доріжками, поки не дістався дороги, що вела до дому. Біля ґанку він зупинився. Припаркувавши машину, відчинив вхідні двері та зайшов у вітальню. У кімнаті були Симонетта та старша донька, Ізабелла. Симонетта поглянула на нього, і її обличчя сповнилося жаху.

— Іво! Що сталося?

Іво незграбно усміхнувся, долаючи біль, і невпевнено зізнався:

— Боюся, **cara**, я зробив одну невелику дурницю...

Симонетта підійшла до нього ближче, пильно роздивляючись подряпини на його обличчі, і він помітив, як звузилися її очі. Коли вона заговорила, у її голосі зазвучав холодний метал:

— Хто подряпав тобі обличчя?

— Тіберіо, — оголосив Іво.

З-за спини він витяг величезного, сичачого і пручається сірого кота, який раптово різким рухом вирвався з його рук і зник у невідомому напрямку.

— Я купив його Ізабеллі, але цей диявол накинувся на мене, коли я намагався запхати його в кошик.

— **Povero amore mio!** — Симонетта кинулася до нього. — **Angelo mio!** Йди нагору й лягай. Я викличу лікаря. Зараз принесу йод. Я...

— Ні-ні, не треба. Все гаразд, — хоробро сказав Іво. Коли вона ніжно спробувала обійняти його, він скривився від болю. — Боюся, він подряпав мені і спину.

— **Amore!** Як ти, мабуть, страждаєш!

— Та ні, дурниці, — сказав Іво. — Я чудово себе почуваю.

І це була чиста правда. У передпокої пролунав дзвінок.

— Піду подивлюся, хто там, — сказала Симонетта.

— Ні, я піду, — швидко сказав Іво. — Мені... мені повинні принести важливі папери на підпис.

Він майже побіг до вхідних дверей і відчинив їх.

— Сеньйор Палацці?

— Sì.

Кур'єр у сірій уніформі простягнув йому конверт. Усередині лежала телеграма від Ріса Вільямза. Іво швидко пробігся по тексту очима. Глибоко задумавшись, він залишився стояти біля відкритих дверей.

Потім, глибоко зітхнувши, зачинив двері та піднявся нагору перевдягатися. Ось-ось мали приїхати гості.

Розділ 4

Буенос-Айрес

Понеділок, 7 вересня — 15:00

Автодром Буенос-Айреса, розташований в одному з курних передмість столиці Аргентини, був ущент заповнений глядачами, які прийшли подивитися на чемпіонат світу з кільцевих перегонів. Це була гонка по треку завдовжки чотири милі, що складалася зі 115 кіл. Під палючими променями нестерпно спекотного сонця змагання тривало вже п'ять годин, і з початкових тридцяти учасників на трасі залишилося десять найстійкіших.

На очах у глядачів творилася історія. Такої гонки ще ніколи не було, і навряд чи таке повториться. У чемпіонаті брали участь гонщики, чиї імена ще за життя стали легендою: Кріс Емон із Нової Зеландії, Браян Редман із Ланкаширу, італієць Андреа ді Адамічі на «Альфа-Ромео Типо-33», Карлос Маркос із Бразилії на «Марк-Формула-1», володар нагороди — бельгієць Джеккі Ікс та швед Рейне Вайзель на «БРМ».

Траса нагадувала божевільну веселку, де замкненим овалом носилися червоні, зелені, чорні, білі та золоті «феррарі», «брадхеми», «макларени М19-Ас» та «лотус-форми 3с».

Один за одним із траси сходили гіганти. Кріс Емон ішов четвертим, коли раптом у нього заклинило дросель. Не впоравшись із керуванням, він, перш ніж встиг скинути газ, колесом зачепив «купер» Редмана, і обидві машини вибули зі змагання. Тепер першим опинився Рейне Вайзель, за ним, щільно тримаючись позаду «БРМ», — Джеккі Ікс. На дальньому повороті у «БРМ» вибухнула коробка передач, машина спалахнула і закрутилася, мов дзиґа.

У вогняний вир потрапив і «Феррарі» Джеккі Ікса, який йшов позаду на малій дистанції. Натовп шаленіла.

Вперед вирвалися троє гонщиків: Хорхе Амандаріс з Аргентини на «Сюрте», Нільс Нільссон зі Швеції на «Матре» та Мартель із Франції на «Феррарі-312 Б-2». Вони мчали з шаленою швидкістю, розганяючись на прямих ділянках і практично не гальмуючи на поворотах.

На чолі групи йшов Хорхе Амандаріс, і аргентинці, підтримуючи свого гонщика, шалено ревіли від захвату. Ледь позаду нього, міцно тримаючись за кермо червоно-білої «Матри», мчав Нільс Нільссон. Замикав групу чорний із золотом «Феррарі» Мартеля з Франції.

До цього моменту французька машина була малопомітною у гонці. Але за останні п'ять хвилин вона спершу піднялася на десяту позицію, потім на сьому, а далі на п'яту. І невпинно просувалася вперед. Тепер натовп спостерігав, як вона намагалася обігнати Нільссона. Три машини лідерів досягли швидкості понад 180 миль на годину. Це було небезпечно навіть на ретельно підготовлених треках на кшталт Брендс-Гетч чи Воткінз-Глен, а на грубому аргентинському треку це було справжнім самогубством.

На узбіччі біля фінішу стояв суддя у червоному одязі, піднявши табличку з великим написом: **П'ЯТЬ КІЛ**.

Чорний із золотом «Феррарі» спробував обійти «Матру» із зовнішнього боку, але Нільссон злегка взяв праворуч, заблокувавши прохід французу. Обидва гонщики наздогнали німецьку машину, що йшла по внутрішній доріжці. Нільссон порівнявся з нею, тоді як французька машина, зменшивши швидкість, притулилася позаду них.

Обравши момент, «Феррарі» різко заревів мотором і рвонув у проміжок між німцем і шведом. Здивовані гонщики пропустили її вперед, і вона вийшла на другу позицію. Натовп, затамувавши подих, спостерігав за цими небезпечними маневрами, а тоді вибухнув захопленими вигуками та оплесками.

Тепер, за три кола до фінішу, попереду все ще йшов Амандаріс, Мартель ішов другим, а Нільссон третім. Амандаріс помітив зміни у розстановці. «Француз непоганий гонщик, — сказав він собі, — але до мене йому ще далеко». Амандаріс вирішив будь-що виграти цю гонку.

Попереду замерехтів знак: **ДВА КОЛА**. Гонка добігала кінця, і перемога вже здавалася йому забезпеченою. Краєм ока аргентинець раптом побачив, що чорний із золотом «Феррарі» майже зрівнявся з ним. Промайнуло забризкане брудом напружене обличчя французького гонщика, наполовину приховане великими окулярами. Амандаріс внутрішньо зітхнув із жалем. Йому було шкода, що доведеться...

Іншого вибору не було. Гонка — це не змагання джентльменів, тут важлива лише перемога.

Обидві машини стрімко наближалися до північної частини овалу, до високого нахиленого повороту — найнебезпечнішого місця на трасі, свідка більш ніж десятка аварій.

Амандаріс ще раз швидко глянув на французького гонщика й міцно стиснув руки на кермі. Коли обидві машини входили в поворот, Амандаріс ледь помітно зняв ногу з акселератора, і «Феррарі» почав повільно виходити вперед.

Аргентинець уловив на собі здивований і напружений погляд французького гонщика. Ось машини йшли радіатор у радіатор: француз попався на хитрість!

Натовп шаленіла. Жоржі Амандаріс тепер чекав, коли чорний із золотом «Феррарі» піде на обгін. Коли це сталося, Амандаріс натиснув на газ і трохи взяв управу, заблокувавши французу шлях. Тому, щоб залишитися живим, доведеться злетіти з траси на набережну.

Амандаріс встиг помітити на обличчі французького гонщика вираз напруженого розпачу й подумки сказав йому: «Salaud!» У ту ж мить французький гонщик різко повернув кермо свого «Феррарі» прямо в бік «Сюрте» Амандаріса. Той не міг повірити своїм очам. Він був упевнений, що з «Феррарі» вже покінчено. Відстань між ними була не більше трьох футів, і на такій швидкості треба було за долю секунди прийняти єдине правильне рішення. Звідки ж йому було знати, що цей француз – «ку-ку»?

Швидким, майже рефлексним рухом Амандаріс різко повернув кермо вліво, щоб уникнути зіткнення з тисячфунтовою масою заліза, що неслося прямо на нього. Французька машина, ледь зачепивши його, промчала до фінішу. На мить машина Жоржі Амандаріса різко сповільнилася, а потім, втративши контроль, закрутилася на трасі, її занесло боком, вона перевернулася й зникла у чорному й червоному стовпі полум'я.

Але увага натовпу вже була прикута до «Феррарі», що в цей момент перетинала лінію фінішу. Захоплено вигукуючи, глядачі кинулися до машини й оточили її галасливим натовпом. Гонщик повільно випрямився у сидінні й зняв окуляри.

Виявилося, що у неї коротке пшеничне волосся й ідеально виліплені, чіткі й енергійні риси обличчя, мов у класичної статуї. Її тіло дрібно тремтіло, але не від виснаження, а від збудження – вона подумки знову переживала той момент, коли побачила передсмертний погляд Жоржі Амандаріса. Із гучномовців лунало схвильоване виголошення диктора:

– Переможець – Елена Рофф-Мартель, на «Феррарі», Франція!

Двома годинами пізніше Елена разом із чоловіком Шарлем лежали оголеними на килимі біля каміна в розкішному номері готелю «Фріц» у центрі Буенос-Айреса. Вони займалися любов'ю в позі *la diligence de Lyon* – Елена зверху.

– О, Боже мій! Будь ласка, тільки не це! Ну, будь ласка! – благав Шарль.

Але його благання тільки ще більше розпалювали її збудження, і вона починала стискати його сильніше, намагаючись завдати йому болю, поки на очах Шарля не виступали сльози. «За що мені таке покарання?» – думав він. Шарль здригався від самої думки про те, що з ним може статися, якщо Елена якимось чином дізнається про злочин, який він скоїв.

Шарль Мартель одружився з Еленою Рофф через її ім'я та гроші. Після весілля вона взяла подвійне прізвище, додавши до свого прізвища чоловіка. Гроші ж, як були, так і залишилися повністю її. Коли Шарль зрозумів, що здійснив невигідну угоду, було вже надто пізно.

Шарль Мартель працював помічником юриста в одній із найбільших адвокатських контор Парижа, коли познайомився з Еленою Рофф. Його попросили доставити якісь документи прямо до конференц-зали, де тривало засідання. У залі знаходилися четверо головних партнерів фірми й Елена. Шарль багато чув про неї, що було цілком природно: вся Європа говорила про Елену – одну з спадкоємиць величезних фармацевтичних багатств Роффів. Її неконтрольований характер і абсолютне нехтування світськими манерами обговорювали всі газети світу.

Вона була чемпіонкою з лижного спорту, пілотувала власний реактивний літак, очолювала групу альпіністів, які підкорили один із піків у Непалі, брала участь в автогонках, скачках на конях і змінювала чоловіків так само часто, як і сукні у своєму гардеробі. Її фотографії не сходили зі сторінок **«Paris Match»** і **«Jours de France»**. Фірма, де працював Мартель, вела одну з її чергових справ про розлучення – четверту чи п'яту за рахунком, Шарль не пам'ятав і не намагався запам'ятати, бо його це зовсім не цікавило. Роффи були для нього людьми з іншого світу.

Шарль нервувач, але не через те, що в конференц-залі сиділа Елена – на неї він навіть не глянув, – а через те, що був у присутності чотирьох основних партнерів. Вони уособлювали для нього владу, а Шарль Мартель поважав владу в усіх її проявах. У душі він був сором'язливим, схильним до самотності чоловіком, який задовольнявся скромною зарплатнею, маленькою затишною квартирою в Пасі й невеликою колекцією поштових марок.

Шарль Мартель не був блискучим юристом, але був компетентним, ґрунтовним і надійним працівником. У всій його зовнішності відчувалася своєрідна, трохи сухувато-офіційна гідність. Йому було за сорок, і, хоча зовні особливою привабливістю він не вирізнявся, все ж мав досить приємний вигляд. Хтось одного разу зауважив, що як особистість він нагадував вологий пісок, і в цьому спостереженні була велика частка правди. На свій немалий подив, наступного дня після зустрічі з Еленою Рофф, Шарль був викликаний до кабінету мес'є Мішеля Сашара, старшого партнера фірми та свого безпосереднього начальника.

– Елена Рофф висловила бажання, щоб саме ви вели її справу про розлучення. Починайте негайно, – сказав йому Сашар.

Шарль Мартель стояв, як громом уражений.

– Але чому саме я, мес'є Сашар?

Сашар чесно глянув йому в очі й відповів:

– Не маю жодного уявлення. Дивіться, щоб не зганьбитися.

Ведучи справу про розлучення, Мартель був змушений часто бачитися з Еленою. Навіть занадто часто, як йому здавалося. Вона щодня телефонувала й запрошувала то на обід на свою віллу у Везіне, щоб обговорити деякі деталі справи, то до опери, то до себе додому в Довіль. Шарль намагався пояснити їй, що справа не варта виїденого яйця, що розлучення вона отримає без жодних ускладнень. Але Елена – а вона, попри його збентеження, наполягла, щоб він називав її лише на ім'я – сказала йому, що потребує його незмінної підтримки, яка вселяла в неї впевненість у успішному завершенні справи. Набагато пізніше він згадував це з гіркою іронією.

За кілька тижнів після їхньої першої зустрічі Шарль почав підозрювати, що Елені потрібне не стільки його заспокоєння, скільки він сам. У це важко було повірити. Він був ніким, повним нулем. Вона ж належала до однієї з гілок найвідомішої у світі родини. Але Елена й не приховувала від нього своїх намірів, прямо заявивши одного разу: – Я вийду за тебе заміж, Шарль.

Він же був переконаним холостяком. З жінками він почувався дуже незатишно. До того ж, він не любив Елену. І навіть не був упевнений, що вона йому взагалі подобається як жінка. Метушня й увага, які супроводжували її, де б вона не з'являлася, дратували його. Відблиск її популярності тепер падав і на нього, а він не був до цього готовий і уникав своєї нової популярності. До того ж, він чітко усвідомлював величезну прірву, що розділяла їх. Різноманітність її захоплень і її всеїдність суперечили його консервативній натурі. Вона була втіленням...

Вона була втіленням грації та витонченості, еталоном найновіших модних тенденцій. Але що тут говорити! Він був звичайним, нічим не примітним, уже немолодим юристом. І ніяк не міг зрозуміти, що приваблювало до нього Елену Рофф. Він не був у цьому унікальним: цього ніхто не міг зрозуміти.

Ходили чутки, що Елена Рофф, беручи участь у змаганнях із суто чоловічих видів спорту, була завзятою прихильницею руху за емансипацію жінок. Насправді ж вона зневажала і сам рух, і особливо його головний принцип — рівність жінок і чоловіків. Вона не могла збагнути, чому чоловіка прирівнюють до жінки. Чоловік потрібен лише тоді, коли в ньому виникає потреба. Не володіючи видатним інтелектом, він усе ж може бути натренованим: приносити, наприклад, сигарети і підпалювати їх запаленою сірником чи запальничкою, виконувати дрібні доручення, відчиняти двері, пропускаючи даму вперед, і задовольняти сексуальні потреби жінки в ліжку. Як домашні тварини, вони просто незамінні: самі одягаються, самі вмиваються, самі спускають за собою воду в туалеті! Чудова порода!

Кого тільки за своє життя не перепробувала Елена Рофф: тут були і плейбої, і мафіозі, і магнати, що оперували мільйонами, і зірки кіно та спорту. Але таких, як Шарль Мартель, у неї ніколи не було. Вона точно знала, що він із себе уявляє: абсолютне ніщо. Шматок мокрої глини. У цьому й була вся справа. Вона виліпить із нього все, що захоче! Якщо Елена Рофф чогось бажала, ніхто, навіть Шарль Мартель — об'єкт її бажання, — не міг їй у цьому перешкодити.

Вони повінчалися в Нейї та провели медовий місяць у Монте-Карло, де Шарль втратив свою невинність і свої ілюзії. Він захотів повернутися до своєї адвокатської роботи.

— Не будь дурнем, — сказала йому Елена. — Ти що, думаєш, я хочу бути дружиною канцелярської миші? Ти ввійдеш у наше діло. Пройде час, і ти станеш на його чолі. Ми будемо разом керувати ним.

Шарля призначили працювати у паризькому філіалі «Рофф і сини». Він звітував їй про все, що відбувалося на роботі, а вона керувала його діями, допомагала й радила в усьому. Шарль швидко просувався кар'єрними сходами. Незабаром він уже очолював французький філіал і був уведений до Ради директорів. Елена Рофф перетворила його із непомітного адвокатишки на керівника високого рангу однієї з найбільших корпорацій світу. Здавалося б, він мав би відчувати себе найщасливішою людиною. Але він почувався найнещаснішим із нещасних.

Від самого початку їхнього спільного життя Шарль зрозумів....